
[2007-34-RE](#)

CAUSA 2007-34-RE

Número de registre 457-2007. Recurs d'empara

AUTE DEL 20 DE DESEMBRE DEL 2007

BOPA núm. 4, del 16 de gener del 2008

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 17 d'octubre del 2007, per la representació processal de la Sra. Maryse Pignorel Jaffrelot, mitjançant el qual interposa recurs d'empara contra els autes del 14 de juny del 2007 i del 27 de setembre del mateix any, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia per haver-se produït una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució i atès que demana al Tribunal Constitucional que admeti a tràmit aquest recurs, que vulgui apreciar l'existència de la vulneració al·legada, que declari la nul·litat de les resolucions objecte de recurs i que retrotregui les actuacions al moment anterior a l'aute del 14 de juny del 2007 esmentat "disposant que el Tribunal Superior de Justícia ha de resoldre estimant la pràctica de la prova proposada en segona instància per aquesta part i dictar Aute valorant aquesta i totes les altres proves que han estat practicades en el procediment, motivant abastament la seva decisió, fent a més a més una aplicació adequada del dret i concretament de la doctrina dels actes propis i en el seu cas motivant conforme a dret el perquè la dita doctrina no seria d'aplicació en el present cas i quin seria el motiu basat en dret que permetria l'excepció de la seva aplicació";

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 16 de novembre del 2007;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Carles Viver Pi-Sunyer;

Antecedents

Primer

El 9 de gener del 2006, el Sr. Antoni Solana Rossell va formular una demanda d'execució de la

sentència que declarava la dissolució per divorci del seu matrimoni amb la Sra. Maryse Pignorel Jaffrelot, tot mantenint-se el conveni de separació conjugal, signat el 22 de desembre de 1999.

En un escrit complementari demanava, entre altres punts, que, d'acord amb el pacte cinquè del conveni esmentat, s'acordés que la Sra. Maryse Pignorel Jaffrelot li retornés l'ús i la possessió del xalet Solana, atès que l'atribució d'aquest ús s'havia condicionat a què no convisqués maritalment o mantingués una relació estable amb una altra persona.

Segon

El 30 de novembre del 2006, la Batllia va declarar que no s'havia acreditat que la defenent mantingués una relació estable i que, per tant, la petició del demandant sobre el retorn del xalet no era procedent.

Tercer

El Sr. Antoni Solana Rossell va presentar un recurs d'apel·lació contra la decisió de primera instància i, el 14 de juny del 2007, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va estimar parcialment aquest recurs i va declarar extingit el dret d'ús sobre el xalet Solana atorgat a la Sra. Maryse Pignorel Jaffrelot.

Quart

La Sra. Maryse Pignorel Jaffrelot va formular un incident de nul·litat d'actuacions, per tal com considerava que la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia havia apreciat incorrectament les proves que constaven en les actuacions i que, per tant, s'havia vulnerat el seu dret a la jurisdicció.

Cinquè

El 27 de setembre del 2007, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va desestimar l'incident de nul·litat d'actuacions i va suspendre l'execució del seu aute a l'espera de la decisió del Tribunal Constitucional.

Sisè

El 17 d'octubre del 2007, la representació processal de la Sra. Maryse Pignorel Jaffrelot va presentar un recurs d'empara en què manifesta que la resolució del Tribunal Superior de Justícia és arbitrària, perquè allò que es resol no troba correspondència amb el resultat de les proves practicades, les quals han estat indegudament valorades. Aquesta part manifesta que entén que el Tribunal Constitucional no és una tercera instància, però considera que en aquest cas no hi ha hagut coherència argumentativa pel que fa a la prova de la relació estable i marital. Aquesta no ha quedat acreditada, tanmateix el jutgador ha efectuat una valoració errònia de les proves per arribar a aquesta conclusió. La part recurrent desgrana les proves valorades pels tribunals i les proves que ella va aportar i s'oposa a la valoració efectuada.

Per acabar demana al Tribunal Constitucional que admeti a tràmit aquest recurs, que vulgui apreciar l'existència de la vulneració al·legada, que declari la nul·litat de les resolucions objecte de recurs i que retrotregui les actuacions al moment anterior a l'aute del 14 de juny del 2007 esmentat "disposant que el Tribunal Superior de Justícia ha de resoldre estimant la pràctica de la prova proposada en segona instància per aquesta part i dictar Aute valorant aquesta i totes les altres

proves que han estat practicades en el procediment, motivant abastament la seva decisió, fent a més a més una aplicació adequada del dret i concretament de la doctrina dels actes propis i en el seu cas motivant conforme a dret el perquè la dita doctrina no seria d'aplicació en el present cas i quin seria el motiu basat en dret que permetria l'excepció de la seva aplicació.”

Setè

El 16 de novembre del 2007, el Ministeri Fiscal va presentar un informe mitjançant el qual s'oposava a l'admissió a tràmit d'aquest recurs d'empara, perquè el que realment pretén la recurrent és una revisió i reforma de les consideracions jurídiques adoptades en les resolucions objecte de recurs, que estan fonamentades jurídicament i que no són arbitràries, per tant, no hi ha la vulneració de cap dels drets recollits a l'article 10 de la Constitució.

El Ministeri Fiscal evoca el contingut de l'acte objecte de recurs i constata que el Tribunal Superior de Justícia analitza la condició que prohibeix la convivència marital i el seu sentit. Seguidament, analitza la relació mantinguda per la recurrent i, de les proves que consten en les actuacions, conclou que existeix una relació sentimental estable.

El Ministeri Fiscal reitera una vegada més que el Tribunal Constitucional no és competent per indicar a un òrgan de la jurisdicció ordinària com ha de valorar les proves o com ha de decidir sobre la valoració de les proves, o indicar quin hauria de ser el sentit de la seva decisió.

Així doncs, el Ministeri Fiscal sol·licita la inadmissió a tràmit del recurs d'empara 2007-34-RE.

Fonament jurídic únic

El recurs d'empara es dirigeix contra els autes de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia del 14 de juny i del 27 de setembre del 2007. La recurrent al·lega que les resolucions esmentades han vulnerat el seu dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució, com a conseqüència d'una valoració indeguda de les proves practicades i de la manca de coherència argumentativa del raonament seguit per la Sala. En rigor, doncs, més que el dret a la jurisdicció allò que la recurrent considera vulnerat és el dret a obtenir una resolució fonamentada en dret.

Com ha reiterat aquest Tribunal, i la recurrent recorda oportunament, el recurs d'empara no és una tercera instància judicial, la defensa dels drets de l'article 10 de la Constitució i, molt especialment, el dret a obtenir una resolució fonamentada en dret no poden convertir el Tribunal Constitucional en una tercera instància judicial en la qual es pugui revisar, en aplicació dels mateixos criteris d'enjudiciament emprats per la jurisdicció ordinària o judicial, la correcció jurídica de les decisions adoptades pels jutges i tribunals a l'hora d'exercir la funció que tenen constitucionalment reservada de seleccionar, interpretar i aplicar la legislació infraconstitucional. Per aquesta raó, el cànon o paràmetre d'enjudiciament emprat pel Tribunal Constitucional quan aplica el dret a obtenir una resolució fonamentada en dret no pot ser el mateix que utilitzen els jutges i tribunals quan exerceixen la seva funció judicial; aquest *quid novum* consisteix en què el cànon d'enjudiciament és el de l'arbitrarietat lògica de les decisions recorregudes, és a dir, que el Tribunal Constitucional es limita a analitzar si les premisses, el procés d'inferència i les conclusions assolides són lògicament correctes, segons criteris d'experiència; l'arbitrarietat proscriu pel dret constitucional a obtenir una resolució fonamentada en dret també es pot estendre a l'arbitrarietat jurídica però en aquest cas cal incloure en aquesta categoria únicament les resolucions que de forma evident s'aparten de les pautes i conceptes que conformen de manera incontrovertida la comunió de la comunitat de juristes. L'aplicació estricta d'aquest cànon és el que permet que el Tribunal Constitucional en

aquests casos, no sigui una tercera instància que reitera allò que han fet els jutges i tribunals.

En el cas concret en què s'enjudicia la valoració de les proves realitzada per la jurisdicció judicial, des de la perspectiva del dret a obtenir una resolució fonamentada en dret, el Tribunal Constitucional s'ha de limitar a comprovar si les premisses, el procés d'inferència i les conclusions assolides són o no arbitràries en el sentit abans apuntat, sense entrar a considerar si hi havia altres proves, altres inferències o altres conclusions també possibles i, fins i tot, més raonables.

Doncs bé, si apliquem l'anterior raó de decidir al cas enjudiciat, és clar que el Tribunal Superior de Justícia ha valorat de forma minuciosa i de forma no arbitrària les proves aportades, ha explicitat sense fallides lògiques el seu procés de raonament, especialment el motiu pel qual valorava més unes proves que les altres -a les quals s'al·ludeix en el recurs d'empara- i ha assolit unes conclusions que en cap cas es poden titllar d'arbitràries. Per tant, no pot fer-se cap retret a les resolucions recorregudes des de la perspectiva del dret constitucional a obtenir una resolució fonamentada en dret.

Per tot el que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

Primer

No admetre a tràmit el recurs d'empara 2007-34-RE, interposat per la representació processal de la Sra. Maryse Pignorel Jaffrelot, contra els autes del 14 de juny del 2007 i del 27 de setembre del mateix any, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia.

Segon

No hi ha condemna expressa en costes per no existir parts contràries.

Tercer

Notificar aquest aute a la representació processal de la recurrent, al president de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

Quart

Publicar aquest aute, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, el 20 de desembre del 2007.

Didier Maus

Carles Viver Pi-Sunyer

President

Vicepresident

Miguel Herrero de Miñón

Magistrat